

ABSTRAKT

Téma ekologické etiky je často diskutovaným tématem, které je velmi důležité pro rozvoj dalších generací. Příroda a kultura nejsou na jedné rovině, ale kultura je podřízená přírodě. Kvůli lidskému zásahu je ovšem přírodní rovnováha ohrožená a žijeme v ekologické krizi. Diplomová práce se snaží komparovat názory odborníků v českém prostředí, kteří z filosofického hlediska vnímají ekologickou etiku, střet přírody a kultury a environmentální oblast. V první části je zmíněna teoretická rovina ekologické etiky a její základní klasifikace. Dále je zmíněn vývoj ekologické etiky v českém filosofickém myšlení. V hlavní části jsou rozvíjeny vždy dvě vybrané myšlenky českých odborníků – Erazima Koháka, Josefa Šmajse, Hany Librové, Petra Jemelky a Jana Patočky. Závěrem práce je zjištění, že ačkoliv všichni tito čeští autoři vychází z odlišných konceptů, jejich závěry se víceméně shodují. Hlavní je, aby lidé přijali osobní zodpovědnost, neprahli tolik po moci a dalším zisku. Důležité je pojmenovat a uvědomit si ekologickou krizi a začít ji řešit nejdříve vlastními kroky, jako například dobrovolnou skromností či uvědoměním si, že zanecháváme odkaz dalším generacím. Nepotřebujeme mít stále víc a žít v blahobytu. Každému neuškodí trocha pokory a možná i umění naslouchat zkušenějším. Člověk patří do přírody, ale není jí nadřazený, nesmí ji ničit na úkor kultury.

KLÍČOVÁ SLOVA

ekologická etika, oikos, Gaia, ekologická krize, antropocentrismus, existence, přirozený svět